

[Poul Møller.]

ledere kan handle på samtlige medlemmers vegne, når en urafstemning har fundet sted. Jeg ved, at hr. Aksel Larsen engang tidligere har berørt dette problem, og jeg kan måske drøfte med hr. Aksel Larsen, om han mener, det kan lade sig gøre. Jeg lader mig også gerne i den forbindelse overbevise af hr. Aksel Larsen, men jeg ved ikke, hvornår jeg skal hæfte mig ved hans udtalelser, når de er for eller når de er imod.

Burde ikke den anden part i denne sag være hørt? Det drejer sig om en overenskomst mellem to parter. Man forhandler kun med den ene af parterne; er det nu helt rimeligt? Og lad mig så sige til disse udmærkede organisationsledere, at folketinget er ingen automat, hvor man kan smide en devalueret krone ind og til gengæld få en pristalsportion ud. Det er folketinget, der kommer til at afgøre, hvorvidt det skal gennemføres eller ikke gennemføres.

Jeg skal dernæst gøre nogle bemærkninger om særskatten. Jeg vil gerne først spørge den højtærede finansminister, da jeg ikke er helt klar over det, om denne særskat gælder for hele skatteåret 1968-69, eller den kun gælder for det halve skatteår 1968-69, som vi normalt regner med? Sagt på jævnt dansk: skal den lægges oven på kildeskatten fra 1. januar 1969, eller forsvinder den med 1. januar 1969?

Jeg vil også gerne tage spørgsmålet op, om man virkelig mener, at lønmodtagerfradraget er et rigtigt kriterium i denne lovgivning. Det er allerede nævnt her under debatten, at pensionisterne, der er pristalsregulerede, må give afkald på en pristalsportion, men da de ikke har lønmodtagerfradrag, skal de også betale skatten. Er det rimeligt over for pensionisterne? I denne sal har vi jo et klassisk eksempel — jeg nævner det ikke for at være personlig over for nogen, men det viser, hvor elendigt lovforslaget er — at vi alle skal give afkald på en pristalsportion, men ministrene har lønmodtagerfradrag og skal derfor ikke betale skatten, mens folketingets medlemmer i øvrigt ikke har lønmodtagerfradrag og derfor skal betale skatten. Er det helt rimeligt, at vi stilles i denne situation? Det er denne arbejdsplads, men sådan vil det jo være på mange andre arbejdspladser.

Lønmodtagerfradraget som kriterium opfordrer jo også til omgåelse ved at ansætte

mennesker, som får lønmodtagerfradraget, og dermed slipper for skatten, og bestemmelserne tyder på, at det er en overordentlig uheldig løsning for de sambeskattede, man er nået frem til.

Men det, der er det værste ved dette forslag, er vel, at denne skat rammer uretfærdigt. Den rammer forretninger med faldende omsætning, den rammer dem, der er blevet ramt af kronenedskæringen, den rammer landbruget, der blev ramt af kronenedskæringen, som nu også skal betale en skat, og som formentlig skal have sine kompensationskrav forhøjet med denne skat. Den rammer sparerne, som umiddelbart efter kronenedskæringen har set, at deres penge er blevet mindre værd, selvpensionisterne, som skal betale skatten, fordi de ikke er lønmodtagere, og sådan kunne man blive ved. Den fører vore skatteprocenter op, således at for 1968-69 når man efter den udskrivningsskala, finansministeren har forelagt, hvis man har en indtægt, der har passeret de 30.000 kr., for hver krone over 30.000 kr. — det vil sige, det er altså i realiteten 40.000 kr., det er 30.000 kr. i skalaindkomst, jeg taler om — op på en beskatningsprocent, hvis man bor i en af de fattige kommuner, som man i formiddags har nægtet kommunal fradragsret, på 65-66-67 pct. af den sidst tjente krone. Jeg kan huske, at hr. Per Hækkerup efter valget i fjor i en radiosamtale sagde, at disse 66-67 pct. var det højeste man kunne nå for de højeste indtægter. Det her er kun for mellemindtægter, for de højeste indtægter lades alt håb ude.

Dette er lammende for initiativet og for opsparingen. Vil det derfor, hvis formålet er at dæmpe efterspørgslen i samfundet og dæmpe forbruget, ikke være bedre også at lade det offentlige forbrug indgå i en sådan helhedsbedømmelse? Kan man, samtidig med at man siger: vi tager en pristalsportion fra jer, vi lægger en ekstra særskat på jer, holde det offentlige forbrug fuldstændig udenfor? Er det rimeligt, er det rigtigt, når det offentlige forbrug til næste år stiger med over 3 milliarder kr.? Må man dog ikke sige, at med de store skatteprocenter, vi er kommet op på, og med momsens har de private forbrugere nu ydet deres, og ville det ikke være rimeligt, om vi, når nu hr. Per Hækkerup efterlyser et alternativ, i stedet for at begrænse og straffe initiativet og fliden og